

■ **Liikenneonnettomuudessa vaikean aivovamman saanut Oululainen *Mika Kyllönen* (30) on pienen *Ville*-pojan isä. Lastensuojeluviranomaiset antoivat hänelle tasan kaksi vaihtoehtoa: – Talosta lähtee joko Ville tai minä.**

Teksti ja kuvat: ANNE ANTILA

Mika Kyllönen istuu Invalidiliiton Oulun Palvelutalon kodikkaassa yksiossassa ja katselee kädessään olevaa valokuvaa.

- Tämä on minun poikani. Villellä on nyt ikää 1,5 vuotta. Enimmän osan elämästään hän on joutunut olemaan byrokratian pelinappulana, Mika esittelee ja pyyhkäisee samalla kyyneleen silmäkulmastaan.

Vajaan kuukauden ajan palvelutalossa asunut Mika sanoo elämänsä olevan nyt olosuhteisiin nähden hyvin. Ikävän määrää on kuitenkin vaikea pukea sanoiksi.

- Ville on terve poika, vaikka me Päivin kanssa olemmekin vammaisia. Tämän ei kuitenkaan pitäisi estää meitä olemasta rakastavaisia vanhempia.

MIKSI VAMMAINEN EI KELPAA ISÄKSI?

Mika erotettiin vajaan puoli vuotta sitten perheestään. - Lastensuojeluviranomaiset antoivat kaksi vaihtoehtoa: perheestä lähtee joko minä tai lapsi. Rakkaudesta poikaani minä lähdin.

Lastensuojelu erotti Mikan Villestä

Lehmänsonta katkaisi kierteen

Mika sanoo puolihumoristisesti syntyneensä puulusikka kädessä, sillä hänen elämässään on riittänyt vastoinkäymisiä vastoinkäymisten perään.

- Olin varhaisnuoruudessa villi ja valaton. Listalle kertyi myös pienimuotoisia rötöstelyjä. Tahti kiihtyi kiihtymistään, kunnes kohtalo puuttui peliin.

- Jouduin 14 vuotta sitten tavallisuudesta poikkeavampaan liikenneonnettomuuteen. Kaveri ajoi tiellä olleeseen lehmänsontaan, auto lähti heittelehtimään ja osui kahdeksankymppin vauhdilla talon seinään.

Kuljettajan vieressä istunut Mika loukaantui pahoin. Hänen takanaan ollut tyttöystävä kuoli.

- Rikoskierteeni katkesi sekunnin sadasosassa. Seuraavalle viikolle sovittuihin poliisikuulusteluihin ei tarvinnut enää mennä, Mika selvittää.

Mikan henkinjääminen oli suorainen ihme. Nuorukainen oli ensimmäiset kak-

si viikkoa koomassa ja kuukauden tajuttomana. Elämää pitivät yllä vain hengityskone ja lähimmäisten hiljaiset rukoukset.

- Pääni sai sellaisen tärskyn, että lääkärit nostivat selviytymisen suhteen kädet pystyyn. Minut siirrettiin niin kutsuttuun kuolemanhuoneeseen.

Vakava aivovamma vei Mikalta muistin lisäksi myös puhe- ja liikuntakyvyn.

- Vuoden ajan kamppailin itseni kanssa. Olin kuitenkin jääräpää ja päätin vielä kerran puhua, kävellä ja elää, Mika muistelee.

”Kuntouduin rakastamaan”

Askel askeleelta Mika opetteli kävelemään. Sanoja hän tapaili niin kauan, että oppi niiden merkityksen uudelleen.

- En antanut periksi. Rullasin pyörätuolillani tukipuiden väliin ja nousin seisoimaan. Minuutit muuttuivat tunneiksi ja tunnint vuorokausiksi. Jatkoin sinnikkäästi puoduttavaa harjoittelua, kunnes eräänä päivänä huomasin käveleväni, Mika kertoo elämänsä muistorikkainta aikaa.

Kuntoutuslaitoksessa Kyllösen poika

sanoo oppineensa myös rakastamisen jalon taidon.

- Minulle annettiin uusi mahdollisuus elämään, ja päätin ottaa siitä kaiken irti. Tällä kertaa aidosti ja oikeasti.

Kolme vuotta sitten Mika nauttikin rakastavan sulhasmiehen onnesta.

- Olin löytänyt ihanan Päivini jo 1990-luvun puolivälissä. Kihloihin mentiin muutama vuosi myöhemmin, naimisiin vajaat kaksi vuotta sitten, ja onnemme täydentyi Ville-pojan syntymään.

Elämä tuntui olevan kaikin puolin mallissaan.

- Ennen pojan syntymää olimme muutaneet palvelutalosta avaraan paritalon puolikkaaseen ja avustajarengas toimi moitteettomasti.

Vauva lastenkotiin

Sitten lastensuojeluviranomaiset astuivat rinkiin.

- Meiltä otettiin vauva pois. Viranomaisen mukaan olimme vammaisuutemme takia kykenemättömiä hoitamaan lasta.

- Ville oli ensimmäiset kolme kuukaut-

ta lastenkodissa, ja sieltä hänet olisi mitä suuremmalla todennäköisyydellä sijoitettu eteenpäin, ellemmme olisi pistäneet lu-jasti kampoihin, Mika selvittää.

Sitkeän taistelun jälkeen Ville tuotiin pitkin hampain takaisin kotiin. Saimme

kuitenkin huomata olevamme edelleen lähtöasetelmissä:

- Lastensuojeluviranomaiset eivät vielä-kään uskoneet, että pystymme hoitamaan sekä lapsemme että kotimme, vaikka meillä oli hyvät avustajat.

Lintulan palvelutalon pidetty virikeohjaaja Jouni Qveflander järjesti oman onnensa nojaan jätetyn Mikan takaisin turvalliseen ympäristöön. - Olin neljä kuukautta täy-sin heitteillä. Ilman Jounia en olisi tässä, Mika kiittelee vilpittömästi.

Byrokraattinen kissa-hiiri -leikki hui-pentui vajaat puoli vuotta sitten.

- Minut heitettiin ulos omasta kodista-ni. Vaihtoehtoja oli kaksi: joko minä tai Ville.

- Jouduin suoraan sanoen heitteille. Minulla ei ollut asuntoa, avustajia eikä minkäänlaista turvaa. Vaivoin sain hanki-tuksi itselleni pienen "luukun" Oulun pahamaineisimmilta alueelta. Mitään muuta minulla ei ollut, Mika kertoo ääni väristen.

Pelastukseksi koitui Invalidiliiton Ou-lun Palvelutalon virikeohjaaja Jouni Qvef-lander:

- Jouni sai minut hommatuksi tänne palvelutaloon. Muuten olisin peruuttamat-tomassa kunnossa, Mika kiittelee.

Samalla Mika valmistautuu sotaan:

- Minulla on poika ja minä olen hänen isänsä. Vammaisuuteni takia minulta ei tule kukaan riistämään rakastavan isän oikeuksia, Mika vannoo. □

Kiitämme kaikkia kuntoutujia ja toimintaamme tukeneita ja toivotamme Hyvää Joulua ja Onnellista Uutta Vuotta 2004

INVALIDILIITON KÄPYLÄN KUNTOUTUSKESKUS

Nordenskiöldinkatu 18 B, PL 103, 00250 HELSINKI

puh. (09) 777 071 faksi (09) 794 734

www.invalidiliitto.fi/kapyla

ikk@invalidiliitto.fi

